

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ วันนี้วันพระ วันพระ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เวลาผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันไปตื่นในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กว่าที่มันจะตื่น เข้ามาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสม บุญญาธิการมามากน้อยขนาดไหน

เวลาสร้างมามหาศาลขนาดนั้นนะ เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ตื่นในอะไร ตื่นในสัจจะในความจริงใจ สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา สิ่งที่แสวงหาของชั่วคราวชั่วคราวทั้งสิ้น แต่ขณะที่ว่าเป็นของชั่วคราวชั่วคราว เรายังปากกัดตีนถีบ ยังแสวงหากันขนาดนั้น การแสวงหาขนาดนั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้เชื่อกรรมๆ กรรมคือการกระทำ

เวลาการกระทำ สิ่งที่ทำคือจังหวะและโอกาส จังหวะและโอกาสของใคร ถ้าจังหวะและโอกาสของเขา ถ้ามันจังหวะโอกาสของเขาพอดีของเขาก็ได้ประโยชน์ของเขา คนมีปัญญา มากมายมหาศาลในโลกนี้เขาคิดสินค้า เขาคิดสิ่งต่างๆ ที่เป็นความมหัศจรรย์ แต่ทางโลกไม่เข้าใจ ทางโลกพร้อมไม่ได้ที่จะใช้เทคโนโลยีอย่างนั้น เขาก็ขายสินค้าเขาไม่ได้

แต่ถ้าใครมาคิดได้ที่หลัง แต่มาคิดได้พอดีกับสังคมที่เขาต้องการเขายอมรับ สิ่งนั้นเขาได้เป็นประโยชน์กับเขา นั่นคืออะไรนะ อำนาจวาสนาคือกรรม อำนาจวาสนา อำนาจวาสนา จังหวะและโอกาสของคน ถ้าจังหวะและโอกาสของคนที่มีมันเกิดขึ้นมา สิ่งคุณงามความดี สิ่งที่เป็นของชั่วคราวๆ

ขนาดของชั่วคราวนะ มันยังต้องมีการแข่งขันกันขนาดนั้น แต่ความแข่งขันขนาดนั้น เห็นไหม โลกนี้พร้อมอยู่เป็นนิรันดร์ โลกนี้ไม่เคยเต็ม สิ่งที่มีการแสวงหาการชวนขวายกันอยู่อย่างนี้ ถ้าการแสวงหาการชวนขวายกันอยู่อย่างนี้

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาพระมาบวชแล้วๆ ปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ จีวรเป็นเครื่องนุ่งห่มของเธอ บาตรนี่เอาไว้บิณฑบาตอาหาร ที่อยู่ อยู่ในเรือนว่าง ยากี่น้ำดอง มูตรเน่า

ตอนนี้กำลังเห่อเลย สมุนไพรๆ กำลังเห่อขึ้นมา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ปฏิเสธสิ่งตามความเป็นจริง สิ่งที่เป็นความเป็นจริงจริงๆ ชีวิตเรามันต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยใช้ใหม่ ชีวิตนี้มันมีปัจจัยเครื่องอาศัยถึงดำรงชีพได้ ดำรงชีพไว้ทำไม ดำรงชีพไว้ทุกชีไว้ยากไป ดำรงชีพไว้เป็นเหยื่อไป ดำรงชีพไว้ให้เขาหลอก

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดำรงชีพไว้ให้ฉลาด ไว้ให้ฉลาด บิณฑบาตแล้ว ทำภักติกของเธอแล้ว เข้าสู่เรือนว่าง เข้าสู่โคนไม้ ใครทำความสงบของใจได้ก็ทำความสงบของใจขึ้นมา ให้พักให้สงบขึ้นมา ใครใช้สติปัญญาขึ้นมาได้แค่ไหนก็ขวนขวายของมันเห็นใหม่

สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง ชั่วคราวทั้งสิ้น สิ่งใดเป็นอนิจจังสิ่งนั้นเป็นทุกข์ เป็นทุกข์ เพราะไม่ความสมความปรารถนา ไม่มีความสมปรารถนาของใคร ใครจะมีความต้องการมีความปรารถนามากน้อยแค่ไหน มันไม่สมความปรารถนาทั้งสิ้น ถ้าใครแสวงหาได้มากน้อยแค่ไหน

คูลี อนาคตบิณฑติกเศรษฐีเป็นเศรษฐีฐานะ เอาเงินไปซื้อที่เชตวันถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป ถึงเวลาแล้วเป็นเวรเป็นกรรม สมบัติที่ซ่อนไว้ๆ สมบัติที่ฝังไว้ๆ น้ำมันท่วมมันกัดเขาไปหมดเลย ทุกข์จนเข็ญใจจนไปกินข้าวกับน้ำผักดอง นี่เวลาเป็นจริงๆ

นี่พูดถึงว่า สมบัติเราแสวงหามากน้อยขนาดไหน ถ้าเราไม่พลัดพรากจากเขา เขาก็พลัดพรากจากเรา ในสมัยปัจจุบันนี้คนจะมีเงินมากน้อยขนาดไหนถ้าเล่นการพนันเดี๋ยวก็หมด ทำสิ่งใดที่มันผิดพลาดขึ้นไป เดี่ยวมันก็หมด

เราไม่พลัดพรากจากเขา เขาก็พลัดพรากจากเราอยู่แล้ว สิ่งใดเป็นอนิจจังสิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์นะ ทุกข์จนเกือบเป็นเกือบตายเลยนะ ถ้ามีใครตั้งสติยับยั้งเข้าได้นะ เดี่ยวทุกข์ก็หาย

เวลาคนทุกข์มากนะ “ครั้งนี้ครั้งสุดท้ายจะไม่ทำอีกแล้ว” เดียวมันก็ทำอีก เห็นไหม ทุกข์มันเป็นอนัตตา มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป มันทุกข์จนเข้ญใจขนาดไหน ทุกข์จนเกือบเป็นเกือบตายนะ มันจะทำร้ายตัวมันเองเลยละ นี่มันเป็นอนัตตา แต่มันเป็นอนัตตาด้วยความเผอเรอ มันเป็นอนัตตาโดยความเป็นจริงในสัจจะความจริง

ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติก็เป็นแบบนี้ นี่ธรรมะเป็นธรรมชาติ แต่มันไม่เป็นจริงใจ มันไม่เป็นจริงในใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติมัน ถ้ามันเป็นจริงในใจของผู้ที่ปฏิบัติมัน เห็นไหม มันอยู่ข้างนอก เวลาสิ้นกิเลสไปแล้วจิตใจนี้เป็นธรรมๆ ธรรมทั้งแท่งนะ เอโก ธมฺโม ธรรมอันเอก หนึ่งไม่มีสอง ถ้าหนึ่งไม่มีสองแล้วนะ ไม่มีความทุกข์ความยากนะ

มันทุกข์ยากเพราะอะไรละ มึงจนกว่ากู กูรวยกว่ามึง มึงรู้จักใหม่ว่าพ่อกูชื่ออะไร เห็นไหม มันมีเขามีเรา ถ้าเป็นสอง ทุกข์ตลอด ถ้าออกมา มีกำไร มีขาดทุน มีแพ้ มีชนะ อ้าว! มึงแพ้ กูชนะ เออ! เสมอกันเดี๋ยวก็กลับไปแพ้ชนะไป

แต่หนึ่งไม่มีสอง หนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มีสิ่งใดเทียบเคียงได้ ไม่มีสิ่งใดเข้ามาแปดเปื้อนได้ ไม่มีสิ่งใดเข้าไปทำให้สิ่งนั้นเศร้าหมองได้

คูสิ จิตเดิมแท้มี่องใส ่องใสคู่กับเศร้าหมอง สิ่งที่มีอยู่ก็อาลัยอาวรณ์ ถ้าสิ่งใดมีอยู่มันต้องแปรสภาพ ถ้ามันสิ่งที่มีอยู่ แล้วหนึ่งไม่มีสอง หนึ่งมันมีอยู่หรือไม่มีอยู่ละ ถ้ามันมีอยู่ มีอยู่ก็เป็นตอ มีอยู่ก็เป็นภวาสวะ มีอยู่เป็นภพ มันไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น มีแต่คุณธรรม

ถ้ามีคุณธรรม อันนั้นเกิดมาจากที่ไหน เกิดมาจากนี้ไง วันพระๆ ผู้ประเสริฐ พุทฺธะ พุทฺธะ นี่เป็นหนึ่งในแต่พุทฺธะแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้าวิปัสสนาขึ้นไปมันจะสู่โลกุตตรปัญญา ถ้ามันสู่โลกุตตรปัญญา ความที่มหัศจรรย์อย่างนั้น ความที่มหัศจรรย์เกิดจากหัวใจของเราใจ ความมหัศจรรย์ที่จิตมันหมุนขึ้นไป เวลาธรรมมันหมุน ปัญญามันหมุนขึ้นไป เวลาปัญญามันหมุนขึ้นไปเป็นโลกุตตรปัญญา ไม่ใช่โลกียปัญญา

สิ่งที่เราแสวงหา เราศึกษากันนี้เป็นโลกียปัญญา เป็นโลกียปัญญาเพราะอะไร เพราะเรามีเราใจ เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัตินะ พยายามจำให้ดีเลยนะ เพราะอะไร เพราะกลัวเดี๋ยวลูกไปแล้วตอบไม่ถูก

นักปฏิบัติมันมีกระดาษเล่มหนึ่ง มันจะจดเลย ใ้อโฮ! วันนี้เห็นไอนั้น วันนั้นรู้ใ้อนี้ มันกลัวกลัวจำไม่ได้ ปัญญาอย่างนั้นหรือ นี่ไง โลกีย์ปัญญา ปัญญาเกิดจากความจำ ปัญญาเกิดจากการกลัวมันลืม ปัญญาจากการรู้ไม่เท่าทัน นี่ปัญญาๆ ปัญญาอะไร นี่ปัญญาโลกๆ ไง โลก เพราะมีเรา โลกทัศน์ เพราะมีเรา มีการสะสม มีความต้องการเป็นสมบัติของเรา

แต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนะ มันไม่เป็นแบบนี้ ถ้าโลกุตตรปัญญา ปัญญา มันจะเกิดขึ้นมา พอจิตมันสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้นะ เวลามันเกิดปัญญาขึ้นมา ปัญญาที่มันรู้เท่าทันนะ รู้เท่าทันความรู้สึกนึกคิดของตนเอง มึ่งมึ่ง มึ่งมึ่งๆ มันจะบอกว่าเราโง่งๆ เลย มันไม่บอกเราฉลาดๆ เลย ถ้าบอกว่าฉลาดๆ นะมันโง่ง

ถ้าบอกว่ามันโง่งๆ มันโง่งเพราะอะไร

ทำไมมันเกิดจากเรา ทำไมเราไม่รู้ ทำไมมันเกิดจากหัวใจของเรา ทำไมเราไม่รู้ ของที่มันอยู่กับเราทำไมเราไม่รู้ไม่เห็น ทำไมของเกิดมาสามโลกธาตุรู้ไปหมด เข้าใจไปหมดนะ สามโลกธาตุ ในจักรวาลในดวงดาวรู้ไปหมด แต่ในเรื่องของตนไม่รู้

นี่ไง มันโง่งเง เวลามันไปรู้ไปเห็นเข้า ใ้อโฮ! ภูฉลาดๆ...โง่งทุกคนนะ โง่งทั้งนั้นนะ

ใ้อที่ว่า ใ้อโฮ! ทำไมโง่งโง่ง ใ้อโฮ! ทำไมเราโง่งขนาดนี้ ทำไมโง่งขนาดนี้

ทำไมละ ของของเราต้องไปถามใคร สมบัติของเรา น้บเงินร้อยบาทสิบบาท ต้องไปถามว่าร้อยบาทไซ้ใหม่ นี้อสิบบาทหรือ เงินของมึง มึงต้องไปถามเขาหรือ นี่ไง มันโง่งขนาดนั้นนะ

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ ขึ้นมา ถ้ามันเกิดปัญญา ปัญญาที่มันเกิดขึ้นมานะ สิ่งที่จะเกิดปัญญา เกิดภาวนามยปัญญาที่เราศึกษา ที่เรามาวัดมาวา วันพระๆ วันพระ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้ามันตื่นตัวขึ้นมา แม้แต่ข้าวเปล่าๆ มันก็มีคุณค่านะ

ข้าวเปล่าๆ เราอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ ฉันทแล้ว อยู่แล้ว แล้วมันสะดวกสบาย มันไม่ไปเป็นภาระรุงรัง มันไม่ไปเป็นความแบกรับแบกหาม มันดีงามไปทั้งสิ้น

แต่ของที่มันจะให้คนล้อมหน้าล้อมหลัง คุ้ม! จะมีคนพัดคนวีเลยนะ เวลาจะฉันทนี้ คุ้ม! ฉันทด้วยกิตติศัพท์กิตติคุณเลยนะ ฉันทเสร็จแล้วนะ ต้องไปนั่งใช้หนี้เขา มันไม่ไปเป็นความจริงเง

ถ้าเป็นความจริงนะ ถ้าหัวใจที่มันเป็นจริงขึ้นมาๆ นะ มันจะต่ำต้อยไร้ค่า

เวลาหลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มันไง ถ้าพูดถึงทางโลก ทางโลกเหมือนคนโง่ ทางโลกเหมือนคนโง่ไง เพราะโลกเขาแข่งขันชิงดีชิงชั่ว อยากดังอยากใหญ่ อยากให้คนรู้จัก

หลวงปู่มันท่านเข้าป่าเข้าเขา ถ้าพูดถึงยศถาบรรดาศักดิ์เหมือนคนโง่ ไม่ต้องการสิ่งใด เวลาไปอยู่ในป่าในเขา อยู่หนองผือ เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาเข้าป่าลึกเข้าไปอีก

เราเจ็บไข้ได้ป่วยเข้าโรงพยาบาล เวลาหลวงปู่มันท่านเจ็บป่วยท่านไปรักษาหัวใจของท่าน ท่านใช้ธรรมโอสธของท่าน เวลาท่านนั่งของท่านนะ ท่านทำความสงบของใจของท่าน เอาหัวใจดวงนั้นชำระล้างเป็นธรรมโอสธ รักษาโรคภัยไข้เจ็บในใจของท่าน ท่านทำของท่าน เห็นไหม

นี่ไง ถ้าเป็นทางโลกๆ เขาบอกคนโง่ แต่ถ้าทางธรรม หลวงตาท่านบอกว่า ถ้าเป็นทางธรรม นั้นนะเอกบุรุษ ผู้ยิ่งใหญ่ในพระพุทธศาสนา ผู้ยิ่งใหญ่ในสังคม สังคมทั้งหมดเขาเดือดร้อนทุกข์ยาก ของเรามีความสุข

ยิ่งใหญ่มาก เทวดา อินทร์ พรหมที่เสวยทิพย์สมบัติยังจะต้องมาฟังเทศน์จากท่าน สิ่งที่เป็นทิพย์สมบัติ

คุณละครทิวลี สามภพสี่ภพนั่นนะ ไอ้โฮ! เป็นทิพย์ๆ เสกเงินเสกทอง เสกอะไรก็ได้หมดเลย ยังเป็นความทุกข์ในใจ เสกแล้วไม่ได้มากเท่าคนอื่น เสกแล้วไม่มีใครยอมรับนับถือ เสกแล้วไม่มีใครเชื่อถือศรัทธา ยังมีความทุกข์อมขมขื่นในหัวใจ

มาเฝ้าหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มัน มาเพื่อฟังธรรมๆ เพื่อสාරอกกายความทุกข์อันนี้ออกไป นี่เวลาท่านยิ่งใหญ่ ท่านไม่ได้ยิ่งใหญ่ในโลกนี้ ท่านยิ่งใหญ่ในสามโลกธาตุ

เทวดา อินทร์ พรหม เห็นไหม เวลาท่านอุคตงค์ไป พวกอยู่ในนรกในภพชาติที่ทุกข์ยากมาเข้าสู่นิมิตของท่าน มาอ้อนวอน มาอ้อนวอนขอให้ท่านได้ช่วยแม่เมตตา อ้อนวอนให้เอาคุณธรรมท่านช่วยเหลือเขา นี่เวลาผู้ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ในใจหลวงปู่มัน มีใครรู้ด้วย มีใครเห็นความยิ่งใหญ่อย่างนี้บ้าง ถ้าหลวงปู่มันท่านไม่เล่าให้หลวงตาฟัง ใครจะรู้ถึงคุณธรรมในใจของท่านที่ท่านได้สร้างประโยชน์กับสามแดนโลกธาตุ

เราเป็นมนุษย์ อย่างมากก็สร้างได้แต่คุณงามความดีในโลกนี้เท่านั้นนะ อย่างมากเราก็ทำ ถ้าจิตใจเราเป็นธรรมๆ เราก็มีใจเป็นธรรมที่จะแผ่แผ่เจือจางกับสังคม ถ้าใจเราเป็นธรรม

เราก็ทำได้แต่โลกนี้ เวลาเทวดา อินทร์ พรหมอ่อนนวอนขอเอา ว่ามันจะเป็นจริงๆ หรือไม่ ยังไม่เข้าใจ

แต่หลวงปู่มั่นเทศน์สอนเลย อยากู้เรื่องอะไร ทุกข์เรื่องอะไร สิ่งใดที่มันเป็นปมคาใจ ท่านแยกแยะแจกแจงด้วยสังขธรรม ด้วยสังขธรรม ด้วยสังขธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัย ธรรมและวินัยเข้าไปแยกไปแยะไปแก้ไปไขในจิตใจของเทวดา อินทร์ พรหมที่มีความทุกข์ความยากมาพึ่งเทศน์หลวงปู่มั่น นี่ถ้าเวลายิ่งใหญ่ไฉน

แต่ไม่มีใครเห็นความยิ่งใหญ่อย่างนี้ ไม่เห็นเพราะมันตาบอด ตามันบอด มันเห็นแต่การโฆษณาประชาสัมพันธ์ เห็นแต่ว่าคนเยอะๆ เห็นแต่คนล้อมหน้าล้อมหลัง จะอยู่จะกินพัดวีกันเลยนะ แหม! มีรถล้อมหน้าล้อมหลัง ใ้โฮ! ยิ่งใหญ่...ตายเปล่า ตายสูญเปล่า

วันนี้วันพระ วันพระ วันพระ พุทธะ พุทธะคือหัวใจของเราไง เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านพูดถึงคนยังไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ เวลาพระอานนท์เฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว เวลาชาวพุทธระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าควรจะไปเคารพบูชาที่ไหน”

“ก็ให้ไปที่สังเวชนียสถานทั้ง ๔ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิด ที่ตรัสรู้ ที่แสดงธัมมจักขุ ที่ปรินิพพาน”

เวลาใครไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ กลับมาจะมาเล่าให้เราฟังนะ อู้ฮู! เหมือนพระพุทธรูปเจ้า นั่งอยู่ตรงหน้าเลย แหม! มันปลื้มๆ มันปลื้มใจมากเลย มันปลื้มใจ

เราก็เห็นดีเห็นงามด้วยนะ แต่พวกพราหมณ์ พวกทศตะเข้ญใจที่บ้านเรือนอยู่รอบๆ นั้นนะ เวลาคนไทยไป “ขอบาทๆ” เขาปลื้มใจอย่างเราไหม ใ้คนที่อยู่ในที่นั้นนะ ใ้ที่มันทุกข์ยากนั้นนะ พระเราเวลาไป ย่ามก็หาย สมัยก่อนนะ ย่ามหาย ของหาย เผลอไม่ได้ เผลอหายหมด

ถ้าเราไปแล้วเรามีความสุข เราชะลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเพราะเราเป็นชาวพุทธ เพราะจิตใจเรา เรามีรัตนตรัย เรามีพื้นฐาน เรามีความรู้รู้อย่างนี้

คนที่เขาอยู่ที่นั่นถ้าเขาไม่เข้าใจ เขาไม่สนใจ เขาก็ทุกข์ยากอยู่ที่นั่นนะ อินเดียวคนจนเยอะนะ แล้วคนที่ล้อมรอบอยู่ ที่ไปเผยแพร่ธรรมๆ ก็ไปเผยแพร่กับคนทุกข์คนยาก ให้ความเสมอภาคไป ให้ศาสนาเท่าเทียมกันในความเป็นมนุษย์นี่ไง

แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเรา หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ เวลาพุทโธกับคำบริกรรมกับความรู้สึกมันกลมกลืนกัน มันก็มีความสุขแล้วแหละ

แล้วถ้าจิตมันสงบเข้ามานะ นั่นละพุทนะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน จะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตัวเป็นๆ ตัวเป็นๆ เลยแหละ จับต้องได้เลย พุทนะๆ

เพราะเราไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ ก็เพื่อระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเราสงบเข้าไปเราก็ก็นั่งเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเวลาเราสงบเข้าไปเราได้ความจริงด้วย

แล้วถ้าใครจิตสงบขึ้นมา จิตตั้งมั่นขึ้นมา ที่ว่า “ศาสนาจะมีหรือไม่มี มรรคผลนิพพานมีหรือไม่มี นรกสวรรค์มีหรือไม่มี”...จบ มันเป็นขึ้นมาในใจชัดเจน นั่นนะอจลศรัทธา ความมั่นคงอันนี้ มันคงอันนี้มันคงในหัวใจเราไป

ถ้าใจเราเป็นจริงๆ นะ เราทำเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเพื่อความจริงอันนี้ ถ้าความจริงอันนี้มันเป็นความจริงขึ้นมา ทำเพื่อเราไป

พระพุทธานุภาพเวลาสอน เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือสัตว์ชั้นสัตว์ๆ รื้อหัวใจของสัตว์โลกไป จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตนี้ไม่มีต้นไม่มีปลาย จิตนี้ด้วยอำนาจวาสนานะ ด้วยมนุษย์สมบัตินะ เราถึงได้มาเกิดเป็นคน

จิตที่ไม่มีอำนาจวาสนาไปเกิดเป็นไก่ อยู่ในฟาร์มไก่ ๔๕ วันก็เชือด ถ้ามันมีบาปมากขึ้นไปมันก็ไปเป็นแม่ไก่ แม่ไก่มันก็ไปยืนกรงคอยไข่อยๆ ให้คนเก็บมากิน นั่นก็สิ่งมีชีวิตเหมือนกันแต่เขามีเวรมีกรรมของเขาอย่างนั้น

แต่ของเรา เรามีอำนาจวาสนาขึ้นมาเราได้มาเกิดเป็นมนุษย์ พอเกิดขึ้นมา มนุษย์ที่มีสติ มีปัญญา ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา เราจะมีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน

ถ้ามีอำนาจวาสนา พี่เพเราก็เป็นชาวพุทธในทะเบียนบ้าน ถ้านับถือศาสนาพุทธ นับถือศาสนาพุทธก็เป็นชาวพุทธทะเบียนบ้าน แล้วก็บอกว่า “เราไม่มีเวลา เราต้องแสวงหา เราต้องหาทรัพย์สมบัติ เราต้องหาปัจจัยเครื่องอาศัย ชีวิตเรามันทุกข์มันยากนัก ชีวิตเราไม่มีความสุขเลย เราก็ต้องแสวงหาของเรา”

แต่ถ้าชาวพุทธที่เขามีอำนาจวาสนาของเขา เขาก็ทำหน้าที่การงานของเขา ถึงเวลาของเขา เขาก็หาเวลาของเขาไปวัดไปวา ไปวัดไปวาเพื่ออะไร เพื่อเตือนสติของตน เพื่อให้สติในหัวใจของตน ให้ใจของตนมันมีสติสัมปชัญญะ ให้มันรู้ถึงสัจจะความจริง

สัจจะความจริงว่า เราเกิดมาทำไม ชีวิตนี้มีความสุขมีความทุกข์มากน้อยขนาดไหน เราเกิดมา เกิดมาเพื่อดำรงชีพ ถ้าดำรงชีพสูญเปล่าๆ ถ้าทำชั่วก็กลับไปเกิด กลับไปเกิด ทำชั่ว

จิตนี้ไม่มีวันตาย จิตนี้ความรู้สึกของเรา เราทำลายความรู้สึกเราไม่ได้ ความรู้สึกเราเกิดดับๆ ตลอดเวลา เวลาเราตายไปความรู้สึกของเราก็อยู่อย่างนี้ แล้วความรู้สึกที่มันทำสิ่งใดไว้มันรู้ของมันทั้งสิ้น รู้ของมันทั้งสิ้นมันก็ไปเสวยภพชาติตามความรู้สึกอันนั้น ตามความรู้สึกอันนั้นก็เพราะนี่ไง

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน ชีวิตนี้เป็นไปตามกรรมๆ ตามกรรมที่เคยได้สร้างได้สมไว้ แต่คนที่ทำคุณงามความดี เวลาคนที่เห็นภัยในวัฏสงสารมาบวชเป็นพระ บวชเป็นพระ ถ้าเราไม่ทำผิดศีล เราไม่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง เราพยายามรักษาหัวใจของเรา เราพยายามปฏิบัติของเรา เราจะสร้างแต่คุณงามความดีของเราๆ นี่เสริมสร้างบารมี

พันธุกรรมของจิต พันธุกรรมของจิตมันได้ตัดได้แต่งของมัน ถ้ามันมีคุณงามความดีในใจ คนที่เกิดมาแล้วรู้จักผิดชอบชั่วดี คุณดีๆ เขาทำความชั่วไม่ได้ คนดีๆ เขาเห็นคนทำชั่วเขาไม่ยอมทำกับเขา ใ้อันทำชั่วมันไม่ต้องให้คนมาบอกมันหรือ มันแสวงหา มันเสาะแสวงหาเอง

พันธุกรรมของจิตๆ อำนาจวาสนามันเกิดจากตรงนี้ ถ้าตรงนี้ขึ้นมา เราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เรามีสติปัญญาขึ้นมา เวลาปฏิบัติขึ้นมาก็ด้วยอำนาจวาสนาของคน คนทำชิปปาปัญญาๆ ทำที่ปฏิบัติได้ง่ายรู้ง่ายเพราะเขาได้สร้างสมบุญญาธิการของเขา เขาปฏิบัติสละตายสละตายมาตั้งแต่อดีตชาติมา เวลาชาตินี้ขึ้นมาเขาถึงปฏิบัติของเขาได้

ไอ้ของเรา เราจะเอาแต่ความสะดวกของเรา เอาแต่ความเอารัดเอาเปรียบของเรา เราจะคิดของเรา นี่คือความคิด แต่ความคิดนี้มันมีพื้นฐานจากพันธุกรรมของจิต มันมีพื้นฐานจากพันธุกรรม จากมุมมองของจิตใจ นี่ใจ สันดานๆ ใจ เวลาเกิดจากสันดานของคน สันดานของคน ที่มันแตกต่างกัน นี่ธรรมชาติของศีลเมธีพระเจ้าสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เป็นข้อเท็จจริงๆ ข้อเท็จจริงจากใจดวงนั้นใจ

นี่ใจ ที่เขาว่าไม่รู้ใจ ก็ไม่รู้จะ รู้ไปทุกเรื่องเลย แต่เรื่องของกูไม่รู้ ทุกเรื่องกูรู้หมดเลย แต่ใจกูเองกูไม่รู้

ธรรมะเป็นธรรมชาติๆ ธรรมชาตีก็คือภาสไป ธรรมชาตินะ ธรรมชาตีก็คือข้างนอกใจ แล้วใจเป็นธรรมชาติหรือเปล่า ใจมันอยากได้อะไรก็อยากได้มันอยู่นั่นใจ

แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมามันทะลุไปทั้งหมด มันเห็นหมดนะ นี่ผลของวิญญูๆ ผลของวิญญูคือผลของเวรของกรรมที่ได้สร้างกันมา แล้วสร้างมาแล้วในชาติปัจจุบันนี้ก็ปัจจุบันธรรม ปัจจุบันธรรมที่มีสติปัญญาหรือไม่

ถ้ามีสติปัญญามันก็ชวนชวายเป็นสิ่งที่ดีงามของมัน ใครจะเยาะเย้ยถากถางว่าโง่งเขลาเท่าตุ่นนั่นมันปากของคน แต่เรามีสติปัญญาที่พยายามดำรงชีวิตของเราให้มันคงขึ้นไป

คนที่สังคมโลก คนชั่วมากกว่าคนดีแน่นอน คนชั่ว คนชั่วมันที่มันแทงมันทำลายทั้งสิ้นแล้วคนโง่งมันตีมันตีเยน จะไปเชื่อฟังมันทำไม

ถ้าความดีๆ ปากที่บริสุทธิ์ที่สุดคือปากขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัยเกิดจากศาสดา เกิดจากพระอรหันต์ แล้วเราจะดำรงชีพของเรา ชีวิตของเรา เราจะไปเชื่อใคร ถ้าเราไม่เชื่อเขา เราพยายามสะสมสร้างคุณงามความดีของเรา ถ้าสร้างคุณงามความดีของเราก็กลับมาตรงจิตนิสัยนี้ กลับมาตรงจุดยืนนี้

วาสนาของคนที่ดีนะ ใครจะติจะเตียน ใครจะชักนำมันไม่ไปหรอก แล้วเวลากรรมะของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สรุปลอย กาลามสูตร อย่าเชื่อ ต้องพิสูจน์

แล้วคนที่อย่าเชื่อ ต้องพิสูจน์ มันต้องมีปัญญา มีพื้นฐาน มันถึงจะพิสูจน์ได้

ถ้าไม่มีสติปัญญา ไม่มีพื้นฐาน ก็โดนเขาหลอกเข้าอีกนะ อย่าเชื่อ มันพูดอะไรเชื่อแมง
หมดเลย อู้อู้อู! คนมันเยอะ มันอลังการ เข้าไปแล้วอึ้งเลย

อย่าเชื่อ อย่าเชื่อ แต่เอ็งมีจุดยืนหรือเปล่า ถ้ามีจุดยืน นี่ไง นี่อำนาจวาสนาบาร์มี
พันธุกรรมของจิตที่ดีมันจะเข้มแข็งของมัน แล้วพยายามทรงตัวของมัน เอาตัวรอดของมันด้วย
การประพฤติปฏิบัติ เอวัง